

Arrest

nr. 83 652 van 25 juni 2012
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 maart 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 september 2009 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Op 29 september 2011 neemt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigde bij arrest nr. 74.324 van 31 januari 2012 deze beslissing.

1.2. Op 6 maart 2012 geeft de gemachtigde van de staatssecretaris de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt

aan

de persoon die verklaart te heten S. V. (...)

geboren te (...), op (...)

en van nationaliteit te zijn: Rusland (Federatie van)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

Op 31/01/2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste, tweede, derde, en vierde middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de motiveringsplicht, de artikelen 3, 5, en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), het zorgvuldigheidsbeginsel, de rechten van verdediging, de Europese Richtlijn 2004/83/EG, het zorgvuldigheidsbeginsel, het fair-play beginsel, artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, en artikel 13 van het EVRM.

De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing elke draagkrachtige motivering ontbeert. De verzoekende partij stelt dat zij afkomstig is van Tsjetsjenië, waar de overheid geenszins de nodige bescherming biedt, maar integendeel zelf agressor geweest is ten aanzien van de verzoekende partij en velen van zijn volksgenoten die onderworpen werden aan arrestatie, opsluiting, ondervraging, huiszoeking en bedreigingen. Er mag van de verwerende partij verwacht worden dat zij niet op een vage en algemene wijze motiveert. Er kan en mag van de verwerende partij bovendien verwacht worden dat zij een duidelijk onderscheiden administratieve beslissing niet zomaar verantwoordt met verwijzing naar een eerdere, andere duidelijk onderscheiden administratieve beslissing, maar zeer duidelijk de argumentatie dient aan te geven waarom zij de tweede beslissing heeft genomen, temeer deze uitermate verstrekende gevolgen heeft voor de verzoekende partij die thans niet enkel de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt, maar tevens het land dient te verlaten.

De verzoekende partij stelt dat in de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening werd gehouden met onder meer de aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het antwoord op de aanvraag 9ter moest afgewacht worden vooraleer de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen. Dit strookt volgens de verzoekende partij niet met het beginsel van de fair-play.

De verzoekende partij betoogt verder dat in Tsjetsjenië tot op heden verscheidene problemen voorkomen van mensenrechtenschendingen. Deze zijn divers van aard, en het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk zijn afgenomen en het dagelijks bestuur in handen is van lokale mensen dat de situatie in Tsjetsjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel. De situatie blijft ernstig en precair. De verzoekende partij stelt dat verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tsjetsjenië. Er is sprake van een manifeste schending van de

motiveringsplicht, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de rechten van verdediging door het feit dat enkel wordt verwezen naar een vorige beslissing.

In een derde middel stelt de verzoekende partij dat de Richtlijn 2004/83/EG de subsidiaire beschermingsstatus invoerde. Deze Richtlijn heeft tot gevolg dat een tijdelijke verblijfstitel dient toegekend te worden aan vreemdelingen die aantonen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade bij de terugkeer naar hun land van herkomst. De nodige wettelijke aanpassingen werden doorgevoerd door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet. *In casu* werd geenszins gemotiveerd waarom de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden. Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor Tsjetsjeense vluchtelingen, die er geenszins op verbeterd is. Minstens is het zo dat deze situatie in Tsjetsjenië diende beoordeeld te worden voorafgaand aan het betekenen van het bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat de verzoekende partij naar een land wordt teruggestuurd waar ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn.

De schending van de beginselen van behoorlijk bestuur geldt des te meer aangezien door de verzoekende partij in het verleden expliciet werd erkend dat de verzoekende partij in het kader van een gezinshereniging bij zijn broer zou gaan intrekken, wat toch duidelijk aantoonde dat de verzoekende partij gerechtigd is op gezinshereniging. Het schendt artikel 8 van het EVRM dat door het bevel om het grondgebied te verlaten thans deze gezinshereniging dreigt ongedaan gemaakt te worden met alle nefaste gevolgen vandaan. Het schendt de rechten van verdediging om de verzoekende partij nog voor er een beslissing is genomen inzake legaal verblijf op basis van gezinshereniging nu vlug een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

In een vierde middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 3 EVRM *juncto* artikel 13 EVRM, de materiële motiveringsplicht, en Richtlijn 2004/83/EG. De verzoekende partij stelt dat het Hof van Justitie in een arrest van 17 februari 2009 van oordeel was dat betreffende de toekenning van de subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke dreiging als de aanvrager wordt teruggestuurd, maar het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen. De verzoekende partij verwijst opnieuw naar de situatie in Tsjetsjenië. Er is niet alleen een schending aan de orde van de hogervermelde Europese Richtlijn en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, maar ook van artikel 3 EVRM. Doordat er geen beoordeling is gebeurd ten aanzien van een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dit artikel *juncto* artikel 13 van het EVRM geschonden.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij zet op geen enkele concrete wijze uiteen waarom zij artikel 5 van het EVRM geschonden acht. Dit onderdeel is dan ook niet ontvankelijk.

De Raad wijst erop dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van de thans aangevochten beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86 715; RvS 22 juli 2002, nr. 109 500; RvS 6 februari 2004, nr. 127 903; RvS 3 juni 2004, nr. 132 035; RvS 3 juni 2004, nr. 132 036; RvS 7 januari 2005, nr. 138 946; RvS 20 november 2006, nr. 164 950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132 036). De verzoekende partij maakt de schending van het fair-play beginsel dan ook niet aannemelijk. Bovendien houdt het beginsel van de fair play in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. *In casu*

maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat dit niet het geval geweest is bij het nemen van de bestreden beslissing.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt omstandig waarom de verzoekende partij bevel gegeven wordt het grondgebied te verlaten. De Raad wijst er bovendien op dat de verzoekende partij nalaat de motieven van de bestreden beslissing te betwisten, namelijk: *“Op 31/01/2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen”*. De motieven van de bestreden beslissing blijven dus staan.

Wat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij aangaande de situatie in Tsjetsjenië en het feit dat de verwerende partij volgens haar had moeten motiveren omtrent de subsidiaire beschermingsstatus en de beweerdde schending van Richtlijn 2004/83/EG en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet volstaat het op te merken dat de asielaanvraag van de verzoekende partij op 31 januari 2012 definitief werd afgewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De verzoekende partij heeft in hoger beroep tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal bij de Raad haar argumenten kunnen opwerpen waarom zij van oordeel was dat haar de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus diende toegekend te worden. De Raad oordeelde echter reeds in haar voornoemd arrest dat de verzoekende partij hiervoor niet in aanmerking kwam. De huidige bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, dat gegrond is op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij kan dus in huidig beroep niet dienstig de schending aanvoeren van de artikelen van de vreemdelingenwet of andere wetsbepalingen die betrekking hebben op de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Dit onderdeel is niet ontvankelijk.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit

van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De verzoekende partij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft, noch dat het voldoende concreet en aantoonbaar is. Zij verwijst ook niet naar enige rapporten aangaande de toestand in haar land van herkomst. Zij beperkt zich immers tot loutere beweringen over de situatie in haar land van herkomst, zonder hiervan zelfs maar een begin van bewijs bij te brengen. De verzoekende partij maakt de schending van artikel 3 EVRM dan ook niet aannemelijk.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, artikel 13 EVRM niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissing geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Wat de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM betreft maakt de verzoekende partij in het geheel niet aannemelijk dat zij tout court over enig gezinsleven beschikt. Zij beperkt zich tot de loutere bewering dat *“in het verleden expliciet werd erkend dat verzoeker in het kader van een gezinshereniging bij zijn broer zou gaan intrekken, hetgeen toch duidelijk aantoonde dat verzoeker gerechtigd is op gezinshereniging”*. Het is duidelijk dat de verzoekende partij enkel de schending van artikel 8 EVRM dienstig kan aanvoeren wanneer zij op zijn minst een begin van bewijs van haar familielevens bijbrengt. Dit laat zij *in casu* na. De verzoekende partij kan de schending van artikel 8 EVRM dan ook niet dienstig aanvoeren.

Uit bovenstaande bespreking van de vier middelen blijkt dat de verzoekende partij de schending van de aangevoerde wetbepalingen en beginselen niet aannemelijk maakt. Zij maakt derhalve ook niet

aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretariss op kennelijk onredelijke wijze heeft beslist haar een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker af te geven. Het eerste, tweede, derde, en vierde middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC